Η εικόνα της απόγνωσης (Αγ. Νεκτάριος Πενταπόλεως)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 26 Νοεμβρίου, 2014

Απόγνωση!
Λέξη φοβερή, **λέξη που δηλώνει καταστροφή και συμφορά από κάθε είδος δεινά**.

Τίποτα χειρότερο από την απόγνωση΄ **όταν ο άνθρωπος βρίσκεται σε απόγνωση, ουδέποτε τρέχει να γιατρευτεί**, αλλά αφήνει αθεράπευτο το πάθος να λυμαίνεται, να κατατρώγει την καρδιά του και να διαφθείρει την ψυχή του. Αυτός που καταλήφθηκε από την απόγνωση, βαδίζει στον όλεθρο και τρέχει προς την απώλεια. Τίποτα δεν έχει απομείνει υγιές σ' αυτόν. Ο νους ασθενεί και η καρδιά του πάσχει. Η σύνεση τον εγκατέλειψε και η φρόνηση έχασε τη δύναμή της. Το ηθικό του σθένος αποδυναμώθηκε. Το θάρρος του τον άφησε, η λύπη του κατατρώει την καρδιά΄ σκοτάδι πυκνό κάλυψε τον νου του. Η σκιά του θανάτου εμφανίζεται μπροστά του φοβερή. Αυτός φεύγει τρέχοντας κι αυτή τον καταδιώκει. Αυτός αποστρέφεται τον θάνατο κι όμως η εικόνα του μένει μόνιμα μπροστά στα μάτια του. Θέλει να απαλλαγεί απ' αυτή αλλά αδυνατεί να την αποδιώξει η σκιά του θανάτου τον τυραννάει. Η θλίψη και η μελαγχολία έχουν κατακυριεύσει την καρδιά του.

Ο απεγνωσμένος αισθάνεται τη ζωή του να βαραίνει και ζητάει να απαλλαγεί από το φορτίο της. Έχοντας παραιτηθεί από την ελπίδα, δεν τρέχει πλέον στον γιατρό, γιατί θεωρεί το πάθος του ανίατο δεν ζητάει να πάρει φάρμακα, διότι τα θεωρεί ανίσχυρα να το θεραπεύσουν. Κρύβει το πάθος και δεν μιλάει για τους πόνους που του προξενεί. **Ο απεγνωσμένος έχασε την ελπίδα του προς τον Θεό** , αυτή την ασφαλή άγκυρα της ζωής και κλυδωνίζεται σαν σκάφος στη μέση αγριεμένης θάλασσας, που καθώς είναι φουρτουνιασμένη, απειλεί με τα μεγάλα και αφρισμένα της κύματα να το καταποντίσει. Ο απεγνωσμένος έχασε την ελπίδα προς τον Θεό και τη θεία Του αντίληψη, φιλανθρωπία και παντοδυναμία, διότι **προηγουμένως έχασε την πίστη προς τον Θεό** και την αναπόσπαστη απ' αυτή θεία αγάπη.

Ο απεγνωσμένος,
παρότι ζει, έχει πεθάνει, διότι απώλεσε τον σύνδεσμο που τον συγκρατούσε σ' αυτό τον κόσμο. Απώλεσε την ψυχική αίσθηση με την οποία αισθανόταν τις χαρές του κόσμου και απολάμβανε την ευχαρίστηση που προερχόταν απ' αυτές. Η ψυχή του δεν
βρίσκει πια κανένα θέλγητρο στον χαριτωμένο αυτό κόσμο, στον οποίο η θεία σοφία, αγαθότητα και παντοδυναμία τόσο πλούσια άπλωσε τις χάρες.

Το
εξαίσιο κάλλος της φύσης που τον περιβάλλει, δεν του παρέχει καμία ευχαρίστηση. Η ευθυμία και η ευφροσύνη του διαχέεται σε όλα τα σημεία της δημιουργίας και φωτίζει τα πάντα σαν χαροποιός δύναμη που εκδηλώνεται στο βασίλειο της ζωής, δεν
του προκαλεί καμιά ευχάριστη διάθεση. Ο ουρανός και η δόξα του έχασε στα μάτια του τη μεγαλοπρέπειά του. Η δόξα του ήλιου δεν ξυπνά κανένα αίσθημα χαράς στην άδεια από πίστη, ελπίδα και αγάπη καρδιά του. Πέπλο βαρύ κάλυψε τους οφθαλμούς της
ψυχής του και τους απέκρυψε τη χάρη και τη λαμπρότητα των μεγαλοπρεπών δημιουργημάτων.

Όλη η φύση χαίρεται΄ μόνο αυτός όμως εν μέσω γενικής χαράς είναι τόσο θλιμμένος. Τα
αυτιά του δεν αφουγκράζονται πλέον την αρμονία που γοητεύει την ακοή των πιστών. Πουθενά δεν βρίσκει ευχαρίστηση, πουθενά παρηγοριά΄ τίποτα δεν μπορεί να
του πάρει τη μελαγχολική διάθεση. **Κατάθλιψη** πλημμύρισε την καρδιά του΄ το δε κενό που υπήρχε σ' αυτή έγινε πλέον χαοτικό. Τίποτα δεν είναι πια ικανό να το γεμίσει. Τα αισθήματα της καρδιάς που συνέδεαν αυτόν με τους αγαπημένους του, έχασαν τη δύναμή τους. Η καρδιά του νεκρώθηκε. Και ο αισθητός και ο πνευματικός κόσμος εξαφανίστηκαν από τα μάτια του. Πώς μπορεί να ζει εφόσον χάθηκαν τα πάντα; Πώς να συνεχίσει τη ζωή του μέσα στο χάος;

Η ζωή του κατέληξε να είναι ένας πόνος και το βάρος της είναι ήδη αφόρητο. Τί να περιμένει ακόμη δίχως σκοπό; Γιατί να υποφέρει; Γιατί να μη συντομεύσει ο ίδιος τον τερματισμό της, αφού ο θάνατος αργεί; Αν μπορεί να απαλλαγεί από τα βάσανα, γιατί να τα υφίσταται; Τί τον εμποδίζει; Δεν είναι παραφροσύνη να περιμένει κανείς τον θάνατο, που γι αυτόν είναι πάντοτε παρών αλλά δεν του

αφαιρεί τη ζωή; Γιατί να μη σταματήσει αυτός τη ζωή του, αναλαμβάνοντας το έργο του θανάτου; Τί χίμαιρα, λέει, να τον φοβάμαι; Τί καρτερώ; Τί περιμένω; Αμέσως, με μια κίνηση, και τα βάσανα σταματούν΄ το δράμα παίρνει τέλος και ο αξιολύπητος απεγνωσμένος, **αφού δεν κατέφυγε στον γιατρό, δεν φανέρωσε το πάθος και απέκρουσε τα φάρμακα της ευσέβειας**, εγκατέλειψε τον βίο, έφυγε από τον κόσμο για
να βάλει τέλος στα δεινά του. **Αλλά αγνόησε ότι μεταβαίνει σε άλλη, αιώνια ζωή**
βασάνων, όπου υπάρχει αιώνια οδύνη. Ταλαίπωρος άνθρωπος!

(ΑΓΙΟΥ ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ ΠΕΝΤΑΠΟΛΕΩΣ, "ΤΟ ΓΝΩΘΙ ΣΑΥΤΟΝ. ΚΕΙΜΕΝΑ ΑΥΤΟΓΝΩΣΙΑΣ", ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΑΘΩΣ)

(Πηγή ηλ. κειμένου: apantaortodoxias.blogspot.gr)